ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Tomáše Kocourka a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **F. R.**, zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí (sdělení) žalovaného ze dne 30. 3. 2023, č. j. OAM-65119-16/ZM-2022, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 7. 5. 2024, č. j. 41 A 29/2023-34,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 7. 5. 2024, č. j. 41 A 29/2023-34, **se ruší.**

II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2023, č. j. OAM-65119-16/ZM-2022, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti celkem 25 456 Kč k rukám jejího zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně oznámila žalovanému změnu zaměstnavatele ve vztahu ke své zaměstnanecké kartě. Své první oznámení podala dne 12. 8. 2022. Ve formuláři uvedla, že změna zaměstnavatele má nastat ke dni 1. 9. 2022. Přiložila pracovní smlouvu s datem

nástupu do zaměstnání 1. 9. 2022. Dosavadní pracovní poměr žalobkyně ukončila dohodou ze dne 10. 7. 2022 ke dni 31. 7. 2022. Žalovaný vydal dne 14. 9. 2022 sdělení, podle kterého žalobkyně nesplnila podmínky pro změnu zaměstnavatele, protože pracovní místo vedené v Centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty (dále „centrální evidence“) již bylo obsazeno. Žalobkyně proto dne 20. 9. 2022 znovu oznámila změnu zaměstnavatele. Oproti předchozímu oznámení pouze změnila číselné označení pracovního místa v centrální evidenci. Změna zaměstnavatele měla stále nastat ke dni 1. 9. 2022. Předložila i stejnou pracovní smlouvu a dohodu o ukončení pracovního poměru.

[2] Žalovaný dne 7. 10. 2022 vydal sdělení, podle kterého žalobkyně nesplnila podmínky pro změnu zaměstnavatele podle § 42g odst. 7 a 8 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (zákon o pobytu cizinců). Změnu zaměstnavatele totiž neoznámila nejméně 30 dnů před takovou změnou. Vzhledem k tomu, že podle oznámení i přiložené pracovní smlouvy měla do nového zaměstnání nastoupit dne 1. 9. 2022, oznámení by žalovanému měla doručit nejpozději 2. 8. 2022. Zároveň nebyla pracovní smlouva uzavřena na volné pracovní místo uvedené v centrální evidenci. Pracovní místo uvedené žalobkyní má mít totiž podle centrální evidence místo výkonu práce v Ústí nad Labem, dle pracovní smlouvy má však žalobkyně práci vykonávat nejen v Ústí nad Labem, ale také v Děčíně.

[3] Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 7. 2. 2023, č. j. 43 A 90/2022-79, sdělení žalovaného ze dne 7. 10. 2022 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, protože jeho povinností bylo žalobkyni ještě před vydáním rozhodnutí vyrozumět o nedostatcích oznámení a dát jí možnost je odstranit. Vzhledem k velmi tvrdé a nekompromisní právní úpravě hlášení změny zaměstnavatele má žalovaný povinnost vyjevit oznamovateli, pokud možno ihned, veškeré nedostatky oznámení, které jsou *prima facie* z oznámení i příloh patrné, nejpozději ve sdělení podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců, pokud má oznamovatel dostatek času na to, aby podal nové oznámení prosté nedostatků. Těmto nárokům žalovaný nedostál, protože ve sdělení ze dne 14. 9. 2022 žalobkyni upozornil pouze na jeden z více nedostatků, a tím jí *de facto* zabránil či podstatně ztížil možnost úspěšného vyřízení druhého oznámení. S ohledem na předchozí pochybení bylo povinností žalovaného žalobkyni znovu vyrozumět o nedostatcích a dát jí možnost je odstranit, a to ještě před vydáním sdělení ze dne 7. 10. 2022. Krajský soud proto žalovaného zavázal, aby žalobkyni poskytl dostatečný časový prostor k odstranění všech vytýkaných (i případně nově zjištěných) nedostatků oznámení. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, kterou nyní NSS vede pod sp. zn. 4 Azs 114/2023 (dosud o ní nebylo rozhodnuto).

[4] Žalovaný v následně vydaném opakovaném sdělení o nesplnění podmínek ze dne 30. 3. 2023 (nyní napadené rozhodnutí) uvedl, že žalobkyně oznámila změnu zaměstnavatele dne 20. 9. 2022, ale v tiskopisu uvedla, že má na novém pracovním místě začít pracovat dne 1. 9. 2022, přičemž stejné datum je uvedeno i v pracovní smlouvě. Tím nesplnila podmínku § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců, protože změnu nenahlásila nejméně 30 dnů před nástupem. Nesplnila ani podmínku podle § 42g odst. 8 zákona o pobytu cizinců, protože v pracovní smlouvě uvedla dvě místa výkonu práce, ačkoliv

uvedená práce má v centrální evidenci místo výkonu pouze v Ústí nad Labem. Žalovaný přes pokyn krajského soudu žalobkyni ani nyní neupozornil na nedostatky oznámení, protože její zaměstnanecká karta kvůli nesplnění podmínek § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců již zanikla, čímž nastal další nedostatek jejího oznámení, který je neodstranitelný.

[5] Proti opakovanému sdělení žalovaného se žalobkyně bránila žalobou u krajského soudu, který ji napadeným rozsudkem zamítl. Podle krajského soudu měl žalovaný povinnost řídit se závazným pokynem krajského soudu a nenastaly podmínky pro její prolomení, proto měl uvědomit žalobkyni o nedostatcích jejího oznámení. Jeho postup však byl *de facto* v souladu s později přijatým závěrem NSS v rozsudku ze dne 27. 9. 2023, č. j. 4 Azs 124/2023-34, č. 4529/2023 Sb. NSS.

[6] Podle NSS má totiž žalovaný povinnost vyzvat držitele zaměstnanecké karty, pokud oznámení o změně zaměstnavatele podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců obsahuje odstranitelné vady. V případě žalobkyně bylo podle krajského soudu již z prvního oznámení zřejmé, že vady oznámení odstranit nelze. Žalobkyně totiž oznámení učinila opožděně dne 15. 8. 2022 (podle obsahu spisu dne 12. 8. 2022, nicméně tento rozdíl nemá vliv na závěr o opožděnosti oznámení – pozn. NSS). Z její pracovní smlouvy se dnem nástupu 1. 9. 2022 přitom vyplývá, že byla povinna oznámení učinit nejpozději dne 2. 8. 2022. Druhé oznámení učinila dne 20. 9. 2022. I když je v obou případech podala ve lhůtě 60 dnů od skončení posledního pracovního poměru, nesplnila podmínku oznámení učinit ve lhůtě nejméně 30 dnů před změnou zaměstnání podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Jedná se proto o vadu neodstranitelnou, kterou nelze podle zákona o pobytu cizinců zhojit. I kdyby tedy žalovaný žalobkyni zpravil o veškerých nedostatcích oznámení v souladu s právním názorem zrušujícího rozsudku krajského soudu, nezbývalo by mu než vydat opakované sdělení o nesplnění podmínek tak, jak to učinil napadeným opakovaným sdělením.

[7] Pochybení žalovaného tedy nemělo podle krajského soudu vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Tomu by tak bylo jedině v případě, že by žalobkyně mohla vadu oznámení odstranit. Žalobkyně podala oznámení opožděně a zmeškání této lhůty nelze prominout, její zaměstnanecká karta tedy zanikla v důsledku uplynutí 60 dnů od skončení posledního pracovního poměru.

II. Argumentace účastníků řízení

[8] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.). Podle stěžovatelky bylo řízení před žalovaným zatíženo závažnou vadou, protože žalovaný nerespektoval závazný právní názor krajského soudu v rozsudku č. j. 43 A 90/2022-79 a rozsudek NSS č. j. 4 Azs 124/2023-34, když ji nevyzval k odstranění vad jejího oznámení, neposkytl jí součinnost, nepoučil ji o vadách jejích podání, ani jí neposkytl přiměřenou lhůtu k jejich odstranění. Důsledkem této vady byla nezákonnost opakovaného sdělení žalovaného. Až sdělením podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců žalovaný autoritativně určuje, jaké zákonem předvídané důsledky nastanou, tedy zda se na oznámení hledí, jako by nebylo učiněno a cizinci uplynutím 60 dnů od skončení

posledního pracovněprávního vztahu zaměstnanecká karta zanikne. Do tohoto okamžiku nemohlo k takovému následku dojít, a žalovaný ji proto mohl vyzvat k odstranění vad oznámení, jak jej k tomu zavázal krajský soud v rozsudku č. j. 43 A 90/2022-79. V mezičase nedošlo ke změně skutkového stavu ani ke změně relevantní právní úpravy, takže k prolomení vázanosti nebyl důvod. K posunu judikatury sice došlo, ale výlučně ve prospěch stěžovatelky. NSS totiž v rozsudku č. j. 4 Azs 124/2023-34, bod 18, uvedl, že správní orgán je v řízení podle § 42g odst. 7 až 11 zákona o pobytu cizinců povinen aplikovat § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

[9] Krajský soud zároveň dospěl k nesprávnému závěru, že chybné uvedení data nástupu do práce předcházejícího dni učinění oznámení ze dne 20. 9. 2022, a to v tiskopisu i v pracovní smlouvě, představovalo neodstranitelnou vadu oznámení. Ačkoliv již toto podání nesplňovalo podmínku podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců, stěžovatelka na ni ve sdělení žalovaného ze dne 14. 9. 2022 nebyla upozorněna, čímž byla znemožněna náprava. Během přípravy podání ze dne 20. 9. 2022 se stěžovatelka soustředila na vady podání, na které ji žalovaný sdělením ze dne 14. 9. 2022 upozornil. Její zástupce však v dobré víře v úplný rozsah poučení žalovaného nevěnoval pozornost dalším vadám.

[10] Datum uvedené v tiskopisu i pracovní smlouvě jako datum nástupu bylo výsledkem administrativního pochybení zástupce stěžovatelky i jejího budoucího zaměstnavatele. Tuto vadu bylo možné snadno odstranit opravou tiskopisu oznámení a doložením dodatku k pracovní smlouvě, jímž dojde ke změně data nástupu do práce, případně doložením nové pracovní smlouvy s týmž zaměstnavatelem na tutéž pracovní pozici. Žalovaný při vydání opakovaného sdělení ani nezjišťoval, jestli stěžovatelka skutečně nastoupila k budoucímu zaměstnavateli dne 1. 9. 2022 a zda došlo k nedodržení lhůty pro podání oznámení, nebo zda šlo pouze o administrativní pochybení.

[11] Jak ale uvádí NSS v rozsudku ve skutkově obdobné věci č. j. 4 Azs 124/2023-34, bod 30, kdy oznámení o změně zaměstnavatele trpělo zcela totožnou vadou, žalovaný pochybil, pokud oznamovatele nevyzval k doložení pracovní smlouvy, ze které by bylo patrné, že je uzavřena na v oznámení uvedenou pracovní pozici, která je uvedena v centrální evidenci, a neupozornil ho, že datum předpokládané změny předchází datu podání žádosti a nestanovil mu přiměřenou lhůtu k odstranění těchto nedostatků.

[12] S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že uvedení data nástupu do práce předcházejícího dni učinění oznámení, a to v tiskopisu oznámení i pracovní smlouvě, je vadou odstranitelnou, na kterou měla být stěžovatelka upozorněna a měla jí být k jejímu odstranění poskytnuta lhůta. Stěžovatelka se vyjádřila i ke druhé vadě jejího oznámení ze dne 20. 9. 2022, tedy nesprávnému uvedení dvou míst výkonu práce v pracovní smlouvě. Vzhledem k rozporu mezi tiskopisem oznámení a pracovní smlouvou je podle stěžovatelky zřejmé, že měla vykonávat práce pouze v místě uvedeném v tiskopisu oznámení a uvedení druhého místa výkonu práce v pracovní smlouvě je rovněž výsledkem administrativního pochybení zaměstnavatele.

[13] Zároveň krajský soud nesprávně dospěl k závěru, že stěžovatelce její zaměstnanecká karta zanikla uplynutím 60 dnů od skončení posledního pracovněprávního vztahu podle

§ 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Nenastala totiž ani jedna ze situací předpokládaných § 63 zákona o pobytu cizinců. Po zrušení sdělení žalovaného bylo třeba na stěžovatelku pohlížet jako na cizinku, která ve lhůtě 60 dnů od skončení posledního pracovněprávního vztahu učinila oznámení podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců, o němž dosud nebylo rozhodnuto, a nebylo tak najisto stanoveno, zda se uplatní důsledky v § 42g odst. 9 ve spojení s § 63 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců uvádí dodržení třicetidenní lhůty jako jednu z vícera podmínek, které musí oznámení splňovat. Nejedná se však o lhůtu, s jejímž nedodržením by zákon o pobytu cizinců automaticky spojoval zánik zaměstnanecké karty. Stěžovatelka navrhla zrušit napadený rozsudek i napadené rozhodnutí žalovaného a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

[14] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Podle žalovaného není sdělení o nesplnění podmínek rozhodnutím podle § 67 správního řádu, a i kdyby bylo, nikde není uvedeno, že by v zamítavém rozhodnutí měl uvádět všechny možné důvody pro zamítnutí žádosti. Jak naopak vyplývá z § 51 odst. 3 správního řádu, stačí v rozhodnutí uvést jeden důvod pro zamítnutí. Skutečnost, že se zástupce stěžovatelky věnoval odstranění nedostatků uvedených v předchozím sdělení, neomlouvá, že si nepřečetl upozornění v samotném tiskopise oznámení změny, podle kterého musí být oznámení doručeno 30 dnů před datem vypisovaným do rubriky. Nesplnění podmínky učinit oznámení 30 dnů před změnou zaměstnavatele nelze ani po výzvě žalovaného odstranit. Jedná se totiž o důsledek plynutí času, který výzvou zvrátit nelze.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Kasační stížnost je přípustná a lze ji projednat.

[16] Kasační stížnost je důvodná.

[17] Podle § 42g odst. 7 věty první zákona o pobytu cizinců *změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele je držitel zaměstnanecké karty vydané podle odstavce 2 povinen oznámit ministerstvu nejméně 30 dnů před takovou změnou.*

[18] Podle § 42g odst. 8 zákona o pobytu cizinců se oznámení podle odst. 7 podává na k tomu určeném úředním tiskopisu, kde je cizinec mimo jiné povinen uvést přesné datum, ke kterému změna nastane. K oznámení je mimo jiné povinen předložit pracovní smlouvu, dohodu o pracovní činnosti nebo smlouvu o smlouvě budoucí, ze které je patrné, že je uzavřena na v oznámení uvedenou pracovní pozici, která je uvedena v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty.

[19] Podle § 37 odst. 3 správního řádu *nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.*

[20] Jak uvedl NSS v rozsudku č. j. 4 Azs 124/2023-34, bod 21, „*v případě, kdy je takto závažně zasahováno do právní sféry cizince, nelze připustit, aby mu byla zcela odebrána možnost uplatňovat svá procesní práva, respektive aby neměl jakoukoli možnost napravit případnou chybu či omyl při podání oznámení. Pokud žalovaný rozhoduje o splnění či nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců, je povinen postupovat v souladu se zásadou součinnosti, která se konkrétně projevuje v § 37 odst. 3 správního řádu. Jestliže oznámení o změně zaměstnavatele neobsahuje veškeré náležitosti předpokládané zákonem nebo trpí-li jinými odstranitelnými vadami, je žalovaný povinen oznamovateli pomoci nedostatky odstranit, případně ho vyzvat k jejich odstranění a stanovit mu k tomu přiměřenou lhůtu. Účinky neučinění podání nastanou až po marném uplynutí této lhůty. V opačném případě by došlo k porušení základních zásad činnosti správních orgánů, a tím k popření procesních práv oznamovatele.*“

[21] Podle stěžovatelky nenastaly podmínky pro prolomení závazného právního názoru vysloveného v rozsudku krajského soudu č. j. 43 A 90/2022-79 vzhledem k výše uvedeným závěrům rozsudku NSS č. j. 4 Azs 124/2023-34, neboť tento rozsudek NSS nepřekonává právní názor krajského soudu.

[22] Krajský soud správně souhlasil se stěžovatelkou, že v době mezi zrušujícím rozsudkem krajského soudu a sdělením žalovaného ze dne 30. 3. 2023 nedošlo ke změně skutkového stavu ani právní úpravy, ale nanejvýš ke změně právního názoru žalovaného, což prolomení závazného právního názoru krajského soudu z rozsudku č. j. 43 A 90/2022-79 neodůvodňuje. Krajský soud však následně dodal, že vzhledem k vývoji judikatury není opakované sdělení žalovaného nezákonné, protože je *de facto* v souladu s později přijatým závěrem NSS v rozsudku č. j. 4 Azs 124/2023-34.

[23] Ve vztahu k výjimce z povinnosti správního orgánu řídit se závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku krajského soudu kvůli vývoji judikatury se NSS vyjádřil v rozsudku ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 31/2016-36, body 16 až 18. Zde s odkazem na závěry rozšířeného senátu v usnesení ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS, dovodil, že průlom v závaznosti zrušujícího rozsudku krajského soudu může nastat i v případě podstatné změny judikatury NSS.

[24] Jak ale vyplývá z porovnání právních názorů rozsudků krajského soudu č. j. 43 A 90/2022-79 a NSS č. j. 4 Azs 124/2023-34, NSS nevyjádřil právní názor podstatně odlišný od právního názoru zrušujícího rozsudku krajského soudu. Oba tyto rozsudky jsou založeny na právním závěru, že žalovaný má zásadně vyzývat k odstranění vad oznámení podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců a umožnit oznamovateli nedostatky zhojit. Krajský soud tedy pochybil, když neustal na správném závěru, že žalovaný neodůvodněně nerespektoval závazný právní názor vyjádřený v předchozím zrušujícím rozsudku krajského soudu ve věci stěžovatelky, a proto je jeho rozhodnutí nezákonné. Jeho další úvahy o povaze jednotlivých vad a jejím vlivu na povinnost žalovaného adresovat stěžovatelce výzvu k jejich odstranění již překročily meze, v nichž se měl v dané procesní situaci pohybovat. Tím, že ze závazné instrukce rozsudku č. j. 43 A 90/2022-79 ukládající žalovanému poskytnout stěžovatelce dostatečný časový prostor k odstranění všech vytýkaných (i případně nově zjištěných) nedostatků oznámení vyňal ten, který sám

považoval za neodstranitelný, již dříve vyslovený právní názor krajského soudu změnil, ač jím byl sám vázán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2024, č. j. 9 As 66/2023-72). Nutno podotknout, že skutečnost, že oznámení bylo podáno méně než 30 dní před deklarovaným nástupem do nového zaměstnání, byla krajskému soudu v době vydání zrušujícího rozsudku známa. Přesto ji zjevně nepovažoval za nedostatek, který by nebylo možné napravit, resp. který by bránil vydání sdělení o splnění podmínek pro změnu zaměstnanecké karty za předpokladu odstranění i ostatních vad.

[25] Nelze proto souhlasit se závěrem krajského soudu, že NSS překonal právní názor zrušujícího rozsudku krajského soudu. Otázkou, nakolik byl rozsudek č. j. 43 A 90/2022-79 v souladu s rozsudkem č. j. 4 Azs 124/2023-34, resp. do jaké míry byl skutkově obdobný, se NSS bude zabývat v řízení o kasační stížnosti žalovaného vedeném pod sp. zn. 4 Azs 114/2023.

[26] Lze tedy shrnout, že žalovaný byl v následném řízení nepochybně vázán právním názorem vyplývajícím z rozsudku krajského soudu č. j. 43 A 90/2022-79, a jestliže se od něj odchýlil, mělo jeho pochybení vliv na zákonnost rozhodnutí. Krajský soud měl napadené opakované sdělení zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

[27] O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti NSS nerozhodoval, protože o kasační stížnosti bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po poučení účastníků řízení, doplnění kasační stížnosti a dalších nezbytných procesních úkonech.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[28] Z výše uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek zrušil (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). Jelikož již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného a krajský soud by nemohl postupovat jinak, než rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, NSS za použití § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil i žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Zruší-li NSS i rozhodnutí správního orgánu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento správní orgán vázán právním názorem vysloveným NSS ve zrušovacím rozhodnutí [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.].

[29] V dalším řízení bude žalovaný respektovat závazný právní názor z rozsudku krajského soudu č. j. 43 A 90/2022-79.

[30] Protože NSS zrušil rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.), podle kterého má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl.

[31] Důvodně vynaložené náklady řízení před krajským soudem tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě celkem ve výši 4000 Kč

a dále odměna zástupce, kterým byl v řízení před krajským soudem advokát. V řízení před krajským soudem má stěžovatelka právo na náhradu odměny za právní zastupování za tři úkony jejího zástupce - převzetí zastoupení, podání žaloby a jedno vyjádření [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], ve výši po 3 100 Kč za úkon [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu], a dále právo na náhradu hotových výdajů jejího zástupce za každý úkon ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Protože zástupce stěžovatelky doložil, že je plátcem DPH (§ 23a zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii), odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 10 200 Kč, tj. 2 142 Kč. Za řízení před krajským soudem má tedy stěžovatelka právo na náhradu nákladů v částce celkem 16 342 Kč.

[32] V řízení před Nejvyšším správním soudem má stěžovatelka právo na náhradu zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 5000 Kč a dále odměny za jeden úkon jejího zástupce [§ 11 odst. 1 písm. a) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], tj. podání kasační stížnosti, ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu] jakož i náhradu hotových výdajů zástupce za tento úkon ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Odměna se opět zvyšuje o částku odpovídající DPH 21 %, tj. 714 Kč. Za řízení před Nejvyšším správním soudem má tedy stěžovatelka právo na náhradu nákladů řízení ve výši 9 114 Kč. Celkem činí náhrada nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti 25 456 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2024

Eva Šonková
předsedkyně

s e n á t u